ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА CXIII, БРОЙ 18 | СОФИЯ, 1-15 ОКТОМВРИ 2012 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synpressbg@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ДУХОВНА ПРОСВЕТА

Национална конференция на учителите по Религия-Православие

В дните от **28** до **30 септември** в Пловдив и Хисаря се проведе Първата национална конференция на учителите по Религия-Православие под наслов „Духовно-нравственото възпитание на учащата се младеж в съвременна България". Неин организатор е Светият Синод на БПЦ по инициатива на синодалния Културно-просветен отдел. Домакинството бе предоставено на Пловдивската св. митрополия.

На стр. 3

СВ. НОВОМЪЧЕНИЦИ

„ПРОЛЕТНИ ЦВЕТЯ ПОСРЕД ВЪРЛА ЗИМА"

За новомъчениците на Православната църква

Архимандрит ХРИЗОСТОМ (Майдонис)

Новомъчениците – новата слава на нашата Църква

„Наистина, чудо е да гледаш пролетни цветя да разцъфват посред върла зима, ден и слънце да блестят насред дълбока нощ, сред непроглед-ния мрак да видиш силни светлини, във време на робство прояви на свобода и посред болно време да видиш свръхмерни постижения".

„Благословен и Прославен да си през вековете, Господи Иисусе Христе. Ти, Който прие мъченичество във времето на Понтия Пилата и даде „доброто изповедание" (1Тим. 6:12) и затова Ти си наистина Първомъченикът и на всички поборници за вярата Първопоборникът, защото в тези последни векове Ти ни дари нови мъченици (изповедници), които да засвидетелстват Твоето свято Име".

Ето с такова възхищение и славословие се изразява св. Никодим Светогорец, когато говори за светите новомъченици, с които нашата Православна църква се удостои.

Новомъчениците са всички тези православни, които са пострадали от турците от 1453 г. насам, тоест след падането на Константинопол.

На стр. 4

НОВИ КНИГИ

XIV Седмица на православната книга

Стр. 1-8

СВ. НОВОМЪЧЕНИЦИ

Архим. Хризостом (Майдонис)

Пролетни цветя посред върла зима

Стр. 1-4

СИНАКСАР

Св. новомъченица Акилина (Ангелина)

Стр. 5

ДА СЕ ПОМОЛИМ!

Трагичен инцидент в Ловешко училище

Стр. 6

АЗБУКА НА ПРАВОСЛАВИЕТО

За паленето на църковна свещ

Стр. 3

Уважаеми читатели,

ЗАПОЧНА АБОНАМЕНТНАТА КАМПАНИЯ НА „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК" ЗА 2013 г.

Цените виж на стр. 8.

АКТУАЛНО

Разрешеният наркотик

Започва се със: *„Сипи две"*, следва: *„Ха още пет!"*, краят е за кой тъкното, а за кой комично: *"О-ха-а!"*... Така учениците някога заметяваха формулата на алкохола – C_2H_5OH.

Днес техните деца и внуци знаят доста повече по темата, но въпреки това немалко от тях тръгват с лекота именно по „коридора" с табела „пристрастени". Какво са пропуснали или забравили те? Защо деца се пристрастяват? Знаем ли всичко за алкохола?

В сянката на наркотика

Историческите паметници сочат различни дати, но едно е без съмнение – от дълбока древност хората са били запознати с ферментацията и са знаели, че „с това нещо шега не бива". Знаят го и учените днес. *„Алкохолът е наркотик"*, казват те. Някой би добавил: „рекреационен", но не епитетът, а същественото е важно и нека не си отклоняваме вниманието от него.

Алкохол = наркотик.

За непосветения човек това може и да звучи преувеличено, но научните факти са неоспорими. Тази така популярна и, уви, обичана напитка носи в себе си гибел и разруха за милиони хора и е причинила на човечеството повече бедствия, отколкото всички войни и епидемии взети заедно.

На стр. 7

НОВИ КНИГИ

XIV издание на Седмицата на православната книга „Християнство като възможност за духовно обновление на човека и обществото"

В периода **10-16 септември** в град Варна се проведе ежегодният международен форум на Варненската и Великопреславска св. митрополия „Седмица на православната книга". Нейни съорганизатори са: Община Варна, Международният фонд „Единство на православните народи", Балканският православен младежки съюз и за първа година Балканското атонско сдружение.

Както всяка година Седмицата бе съпътствана от множество културно-просветни прояви на митрополията. Тази година централното съпътстващо събитие бе провеждането на тридневна кръгла маса, която бе подробно отразена в миналия брой 17 на „Църковен вестник".

На стр. 8

ХРОНИКА България

240 години Самоковски манастир „Покров Богородичен“

На **1 октомври**, когато св. Църква тържествено чества Покров на Пресвета Богородица, Самоковският девически манастир „Покров Богородичен“ отбелязва своя храмов празник. Тази година светата обител отбелязва и 240 г. от основаването си.

Да влязат в радостта на своите самоковски сестри в Христа, специално за празника дойдоха монахини от Врачешкия манастир „Св. Четиридесет мъченици“, които заедно с монаси от светогорския Зографски манастир и Рилския манастир в навечерието на празника отслужиха бдение, което продължи до следа полунощ.

В празничния ден св. Литургия бе оглавена от Неговo Преосвещенство Знеполски епископ Йоан, викарий на Софийската митрополит. С епископа съслужиха протосингелът на Софийска митрополия – ставр. ик. Антел Ангелов, духовният надзорник на епархията – ик. Кирил Дидов, духовници от Самоковската духовна околия и митрополитният дякон Иван Петков.

Литургичните песнопения бяха изпълнявани антифонно и ангелогласно на двете певници, като на дясната певница в тихост и скромност бяха застанали сестрите от Врачешкия девически манастир, а на лявата: йеромонах Пимен и йеродякон Юстин от Зографската св. обител, йеродякон Макарий от Рилската св. обител и певци от София, ръководени от г-н Андрей Касабов – секретар на Софийска митрополия.

По време на светата Литургия за свещеническо служение бе ръкоположен дякон Любомир Любомиров Мишков от гр. Самоков. В края на празничното богослужение викарият произнесе вдъхновено слово за чудесното явяване на Пресвета Богородица във влахернския храм, наречен по-късно „Покров на Пресвета Богородица“.

Епископ Йоан поздрави от името на Негово Светейшество патриарх Максим всепреподобната игумения Гавриила, посветила се на Бога в тази света обител от петнайсетгодишна, поздрави сестринството, гостите – монахините от Врачеш, монасите от Зографския и Рилския манастир, певците и дарителите на светата обител, след които особено се отличава Община Самоков, и всички поклонници, отрано преизпълнили съборния храм на манастира.

След св. Литургия бе извършена лития около храма и отслужен празничен водосвет.

Весела ИГНАТОВА

Празникът на манастира в с. Айдемир

На **1 октомври** Неговo Високопреосвещенство Доростолски митрополит Амвросий отслужи светата Литургия за празника в девическия манастир „Покров Богородичен“, с. Айдемир.

С благословението на митрополит Амвросий началото й бе дадено от протосингела на епархията ставроф. ик. Добри Чаков. Участие в богослужението взеха прот. Георги Попов, свещеник. Райчо Върбанов и свещ. Георги Михнев. Присъства и кметът на с. Айдемир г-н Денчо Георгиев. Молитвено участие взеха монахиня Йоана и монахиня Анастасия, много гости от гр. Силистра, гр. Тутракан и околността.

В края на светата Литургия митрополит Амвросий благопожела: „Покровът на Божията майка да бъде над всички нас!“

След това бе извършена лития около манастирския храм, отслужен водосвет за здраве и осветен корбан, който бе раздаден на поклонниците.

Йером. ЕМИЛИАН

АЗБУКА НА ПРАВОСЛАВИЕТО

За църковните свещи

Паленето на свещи и кандила има особено символично значение в Православната църква.

Чистият восък символизира чистата и искрена молитва на хората, които палят свещта, а мекотата и податливостта на восъка показва готовността на християнина за послушание към Бога. Самото горене на свещта символизира пламенната вяра на християнина, неговото преображение и очистване с огъня на Божественото любов.

Запалената пред икона свещ е знак на нашата вяра и надежда на благодатната Божия помощ, която винаги се изпраща на всички, които с вяра и молитва идват към Господа и Неговите светии. Нито едно богослужение не можа да се извърши без палене на свещи.

Паленето на свещи пред иконите не бива да се извършва със студено сърце, формално, а трябва да се съпровожда с молитва – простичка сърдечна молитва, изложена със свои думи и дух на покаяние и любов към Бога.

Редът на паленето на свещи е следният: след като си купим свещи и си изберем ще точно да ги запалим, отиваме до избраното място (пред Разпятието, икона или конвчежето със св. мощи, прекръстваме се два пъти и правим два поклона. Обикновено това са поясни поклони. Целувайки иконата, пред която ще палим свещ; отправяме нашите молитви към онзи, пред чиято икона сме застанали – Господ Иисус Христос, Пресвета Богородица, Света Троица или някой светец. След това палим свещта си от горящите свещи или от кандилото, намиращо се на свещника или при иконата. След като се помолим, отново се осеняваме с кръстно знамение и правим един поясен поклон. Ако по време на църковни празници – например, на Рождество Христово, Възкресение Христово, Успение Богородично и др. – в храма има много хора, за да не бавим останалите вярващи, можем да отправим молитвата си и преди да пристъпим към свещника, още докато чакаме своя ред на опашката. В такива случаи, ако е трудно да се отиде да се запали свещ, можем да помолим да предадат свещите на отпред стоящите.

В светата Православна църква няма точно определени правила колко свещи трябва да се купуват и къде точно те трябва да бъдат запалени. Защото, както вече бе споменато по-горе, купуването на свещи, ние подпасяме нашата малка жертва. Тази жертва винаги трябва да бъде доброволна, чиста и поднесена от сърце. В противен случай дори и най-голяма и найскъпа да е свещта, тази жертва ще бъде неугодна на Бога. И все пак онези вярващи, които редовно посещават храма, са познати със затвърдилата се от години църковна практика на паленето на свещи: от купените свещи първата се запалва за признавания светия или честваното църковно събитие. Поклонението става пред празничната икона, която обикновено се намира в средата на храма; останалите свещи се поставят пред иконите на Спасителя, Пресвета Богородица и храмовата икона.

Свещи се палят както с молитва за здраве, за да изпросим Божието благословение за себе си и своите близки, така и за упокоение душите на починалите. Особено добре е това да се прави по време на задушници, тоест в онези дни, когато свещеносл ужителите се молят за починалите.

С цел да се предпазят иконите и стенописите в храма, напоследък все почесто свещениците се поставят на точно определени места, където има добра вентилация, или извън храма. В такива случаи е редно християните да се съобразяват с установения ред и да палят свещите си само на определените за целта места без да ги разнасят запалени из храма. Особено на големи празници, когато има струпване на много хора и съществува реална опасност от неволно подпалване на близкостоящите вярващи, както и от изтичане на свещите по пода на храма.

За съжаление, трябва да споменем и за някои суеверия, свързани с паленето на свещи. Те нямат никакъв християнски смисъл, а са просто безсмислици, разпространявани от духовно неграмотни хора. От тях можем да „научим“, че трябва да се пали свещ само с дясната ръка; че ако запалената от нас свещ внезапно изгасне, то ще ни сполетят беди; че ако разтопим по долния край на свещта, за да стои тя постабилно на свещника, то ще извършим голям смъртен грях; че ако изгасят свещта ни, преди тя да изгори до края, нашата молитва и жертва към Бога няма да бъдат приети, че ако запалим свещ за здраве от свещ стояща на свещника за мъртви е лоша поличба и т. н. Това са само човешки измислици. Господ ще приеме нашата жертва стига тя да бъде поднесена с чисто сърце, с чисти помисли, с искрена и дълбока молитва.

Днес навсякъде се продават свещи – на улицата, в магазините, по пазарите и на битаците. Тук трябва изрично да напомним, че свещта е църковна жертва само ако е закупена **от храма Божий**, защото, купувайки от търговците, ние облагодетелстваме хаа, а дадената от нас лепта вина използвана за небогоугодни цели, а не за подпомагане на Църквата в нейното служение. Ясно е, че купувайки църковна свещ, ние не само вънасяме жертва на Бога, но и подпомагаме и самия храм, особено когато свещта е купена в малка градска или селска църквица, които се издържат най-вече от продажба на свещи, иконки и духовни книги.

Виталий ЧЕБОТАР

Всяко нещо в Църквата носи някаква определена символика. Според думите на св. Григорий Палама: „Всяко църковно послеование и всеки отделен елемент от него, колкото и привидно малко и незначително да е, представлява определен символ и отвежда към онази, стоящa извън думите истина, която то и символизира; поради което си има и сила, и основание, и значение“.

Един такъв символ е свещта.

Ранните християни използвали свещта при своите събирания като средство за осветление. Когато през IV век св. Константин Велики слага край на гоненията срещу християните, започват да се строят църковните храмове. Именно тогава Църквата са спасеното паство включва употребата на църковната свещ и в богослужението, като й дава следните символики:

1. Предлаганата в Църквата свещ напомня за онова вътрешно преобразяване, към което ние трябва да се стремим;

2. Светлината на свещта ни подканва да просим от Бога благодатта на Светия Дух;

3. Пламъкът на свещта ни напомня, че ние трябва да станем горящи сътворци на вярата и любовта, на мира и търпението.

Свещта обаче принадлежа и във всички църковни тайнства, като при всяко от тях тя носи различна символика.

В тайнството на светата Евхаристия свещта символизира светлината на Христос, която осветява чрез Евангелието нашите души.

В светото Кръщение запалената свещ символизира, че новопосветен трябва да се стреми към добрите дела и да прославя Баща. „Тъй да светне пред човешите светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец“ (Мат. 5:16).

В тайнството на Брака светлината на белите свещи символизира чистотата в душите на младоженците.

Също така свещта присъства и при помените за покойниците, където тя символизира нашите просби за починалите да ги упокои Бог на място светло и топло.

От всичко казано разбираме, че паленето на църковна свещ не е просто един формален акт, а важно дело, към което трябва да подхождаме с полагаемото уважение.

ЦВ

Национална конференция на учителите...

От стр. 1

Конференцията бе тържествено открита в залата на Пловдивския драматичен театър. Приветствия към участниците произнесоха високопреосвещените архиереи: домакинът Пловдивски митрополит Николай; най-старшият митрополит, председателстващ заседанията на Св. Синод Сливенски Йоаникий и ръководителят на Културно-просветния отдел Ловчански митрополит Гавриил.

Участие в конференцията взеха и: високопреосвещените митрополити Великотърновски Григорий и Старозагорски Галактион; преосвещените епископи Стобийски Наум, гл. секретар на Св. Синод, и Знеполски Йоан, викарий на Софийския митрополит; представителите на Руската и на Румънската православна църква – игумен Филип (Василцев) и ставр. ик. Нелуц Опря; свещенослужители, игумени на манастири, членовете на синодалния Културно-просветен отдел и на синодалната Работна група по въпросите на религиозното образование, синодални служители, представители на Богословските ни факултети и катедри, методици и педагози, над 150 детски и училищни преподаватели по Православие/ Религия.

Специални гости от поместните църкви бяха Негово Високопреосвещенство митрополитът на Лангада Йоан (Гръцка православна църква), г-н Герман Демидов – завеждащ Сектора по основи на православното образование към Отдела за религиозно образование и катехизация на Руската православна църква, г-жа Мери Хохлова – православен методист и педагог (Смоленск, Русия), представителят на Нишкия епископ Йоан, г-н Адриан Лемени – преподавател по Основно и Догматическо богословие в Букурещкия университет, г-жа Хрисанти Булуджа – доктор по педагогика, експерт и преподавател по Религия (Румъния).

Българската държавна власт бе представена от вицепрезидента на страната г-жа Маргарита Попова, която в своето приветствие изтъкна важната роля на Българската православна църква за духовното съхраняване на българския народ и отбеляза, че е дълг на държавата във взаимодействие с Църквата да осигури условия за това новите поколения да израстват с възвишените ценности на светото Православие.

Приветствия към конференцията поднесоха и: г-н Здравко Димитров – областен управител на Пловдив, г-н Иван Тотев – кмет на Пловдив, г-н Коста Костов – главен експерт в Министерството на образованието, младежта и науката, г-н Иван Кънчев от Синдиката на българските учители. Експертът на МОМН Коста Костов пожела успех на конференцията. Синдикатът на българските учители в лицето на г-н Кънчев изрази твърдата си подкрепа за усилията на Св. Синод за развитие на религиозното образование у нас.

Изказалите се високопреосвещени митрополити и официални лица бяха единодушни в мнението си, че за да израстнат нашите деца като духовно здрави, хармонично развити и високонравствени личности, държавата и Църквата трябва да обединят своите усилия.

Митрополит Николай в забележителното си слово подчерта колко е важно доброто взаимодействие с местната власт и активността на митрополията в образователния процес, особено тогава, когато на централно равнище държавата абдикира от отговорностите, които има за възпитанието и духовно-нравственото образование на подрастващите. Той още благодари на учителите по Религия, като нарече тяхната дейност подвиг, защото именно подвиг е да работиш за издигане морала на подрастващите в един неморален свят, подвиг е да говориш на децата за Христос в един свят, който не иска да чуе за Него.

Сливенският митрополит Йоаникий подчерта, че освен знанията по различните светски дисциплини, е изключително важно да дадем възможност на децата в детската градина и в училище да се запознаят с християнската ценностна система, за да станат те цялостни личности.

Ловчанският митрополит Гавриил припомни, че първа задача на родителите и учителите е да помогнат на най-малките да придобият способност безпогрешно да разпознават доброто и да се държат в него, а злото да избягват, да обичат и уважават родителите си, възпитателите си, своя народ и вяра, и всички ближни.

На следващия ден работната сесия на националната учителска конференция започна с кратко приветствие от страна на Ловчанския митрополит Гавриил.

Вицепрезидентът Маргарита Попова поздравява децата, изучаващи Религия-Православие

Първият доклад бе изнесен от митрополита на Лангада Йоан, който запозна участниците със статута, ролята и мястото, което заема религиозното образование в образователната система в Гърция, с обичайните аргументи на противниците на религиозното образование и техните опровержения. Той с твоята доцент, че макар в гръцките училища да се изучава „Религия" като задължителен за всички, предметът е подложен на все повече натиск да се превърне от „Вероучение" в „История на религиите" или „Религиознание". Както и че с нахлуването на емигранти с различни от Православието вероизповедания, в страната се поражда въпросът за премахването на иконите и молитвата от училищата. В заключение митрополит Йоан изтъкна: „Всички поместни православни църкви трябва да обединим усилията си, за да изпратим ясно послание до светската власт, че Църквата и властта имат грижата за един и същ народ, че имаме една цел – по-висок обществен морал. Православната вяра никога и никъде не е навредила на националния интерес, на просвещението и нравствеността, на образованието, а има доказано благотворно влияние и върху душите на хората и тяхното изграждане като пълноценни личности, и върху обществения морал". Всички световни религии могат да направят човека по-добър, каза митрополит Йоан, но само в Православието той може да получи благодатни сили, за да развие своите уникални личностни качества, да разкрие Божия образ в себе си, да постигне обожение и вечен живот.

Г-н Герман Демидов запозна участниците в конференцията с опита от въвеждането на конфесионално преподаване на предмета „Основи на религиозните култури и светската етика", с модули: православие, ислям, будизъм, юдаизъм, светска етика и религиозниане. Въвеждането на предмета в светските училища в Русия започнало поетапно от началото на 90-те години, първоначално на регионално, а впоследствие и на федерално ниво. Той подчерта, че духовно-нравственото възпитание на децата не може да се осъществи нито само от държавата, нито само от семейството, нито само от Църквата, а те трябва да работят за това в сътрудничество, взаимно уважение и доверие, в партньорство.

За основните принципи и цели на религиозното образование, как и в каква степен те се реализират в Сърбия и другите страни, над които се простира диоцезът на Сръбската православна църква, говори професор д-р Ивица Живкович. Той запозна присъстващите със статута на предмета „Религия" в образователната система там, развоя на въвеждането му, компромисите, които Църквата е била принудена да направи пред държавата, за да има религиозно образование в светското училище, и направи кратък анализ на резултатите от преподаването на религия.

Бурни аплодисменти предизвика румънският представител Адриан Лемени, който обяви, че в Румъния, където 86% от населението се заявява като православно, подрастващите изучават Религия конфесионално от I до XII клас, както и във висшите учебни заведения. Преподавателите по Религия са заплатени от държавата и имат равни права и статут с останалите преподаватели, а учебниците и учебните помагала по предмета са грижа на образователното министерство.

Изключително полезни бяха докладите-презентации на г-жа Мери Хохлова и на г-жа Хрисанти Булуджа. Експертите от Русия и Румъния посочиха, че на административно ниво е изключително необходимо Църквата да разполага с готови принципи, стандарти, програми и учебна документация за обучението по Религия, за да се улесни процесът на взаимодействие с държавата за извършване на така желаната реформа в цялостната образователна парадигма в България.

Последваха презентации на успехите и проблемите в преподаването на Вероучение или Религия в детски градини и училища от различни региони на страната. Бе споделен ценен опит от преподавателите участници в конференцията и бяха отправени конкретни предложения за подобряване и разширяване на работата им. В хода на дискусията стана ясно колко важна за успеха на учителите по Религия е подкрепата, която те по местата получават от Църквата, в лицето на енорийските свещеници и епархийските митрополити.

В този ред на мисли Пловдивският митрополит Николай предложи: „Конференцията да отправи предложение до Св. Синод да бъде задължена всяка енория да организира църковно училище и където няма възможност да преподава свещенослужителят, заплащането на преподавателя да се поеме от църковното настоятелство при храма. Да се направи нужното, за да се съставят и издадат методически ръководства, помагала и учебници за църковните и светските училища" (като митрополит Николай пое ангажимента Пловдивска епархия да подпомогне по-бедните епархии в закупуването на нужните им количества). Към епархийските бюджети да има перо за религиозна просвета и образование в помощ на учителите по Религия. Митрополит Николай обстойно говори пред развълнуваното събрание за това, че няма как да не е труден учителският кръст в свят, който мрази Христос и който не иска децата да чуят за Него.

Архиереи и гости на конференцията преди тържественото ѝ откриване в гр. Пловдив

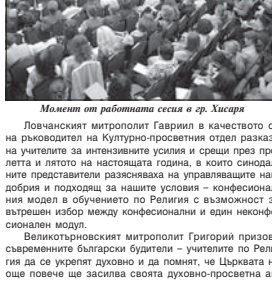

Момент от работната сесия в гр. Хисаря

Ловчанският митрополит Гавриил в качеството си на ръководител на Културно-просветния отдел разказа на учителите за интензивните усилия и срещи през пролетта и лятото на настоящата година, в които синодалните представители разсъждаха на управляващите найдобрия и подходящ за нашите условия – конфесионалния модел в обучението по Религия с възможност за вътрешен избор между конфесионални и един неконфесионален модул.

Великотърновският митрополит Григорий призова съвременните български будители – учителите по Религия да се укрепят духовно и да помнят, че Църквата ни още повече ще засилва своята духовно-просветна активност и в тяхна помощ, и че щом Господ ни казва: „дерзайте: Аз победих света", преподавателите по Религия вършат делото на Победителя, Божието дело и не трябва да се отказват от дейността си в училище само заради отказа на „техния" министър да ги подкрепи.

Follow the speech of Bulgarian Minister of Culture Vezhdi Rashidov, Bulgarian Minister of Culture Vezhdi Rashidov, Bulgarian Minister of Culture Vezhdi Rashidov,

„ПРОЛЕТНИ ЦВЕТЯ ПОСРЕД ВЪРЛА ЗИМА“

От стр. 1

Това, както би различила от мъчениците на древната Церква, с. че те са пострадали мъченичество – бяри, разкъсани от зверовете, сгорени за Христос, но после – и заради любовта са съм своята родина, която беше поробена.

Общо взирах пет принцеса свети Николина, Бог е дарил на нашата Църкъа новомъченици:

1. Новомъченицата се обоняление на православната вяра. Нови и Най-нови Гергьовски, Димитър, Теодор, Арсений заживяват отново чрез изповедничеството на новомъчениците. Чрез тях именно се заселяла отелибалната памет на християните от нашето време.

2. Новомъченицата затвари устата на другопедите (изповедите). Тъкмата вяра, мъчеството и чудата после водят медзуумелствено лъжовете на мъжете.

3. Новомъченицата е пъмъкала и (пратила) на Истина вяра и нейната любеница вдъ другоредите.

4. Новомъченицата е пример за търпение и за окончателна сигурност, когато живеят сред потвисичество и тирания.

5. Новомъченицата е пример на смелост, когато подвижниците, които се бъдат за вярата са да се завярват в Православната ни вярва.

Тъй, Новомъченици на Христовата Церква, с. не се е проявила мъченическа смърт в Родината ни, когато тя е била или мъчта, когато да не се е проявила мъченическа смърт в

ИСТОРИЯ

Царицински архиеп. Дамян (Говоров) и неговата просветителска дейност в България

Продължение от бр. 17

Съвсем не всичко, което планирал архерхърт, му се удава да осъществи. Първоначално архипастирът считал, че манастирът ще има голям доход и дори обещава да отделя за българския Свети Синод 35% от дохода. Училището според архипастира не би трябвало да бедства. На дело обаче всичко се оказало по-различно.

Манастирът нямал голям доход и не покривал разходите на училището. Наложило се еп. Дамян да търси нови средства. Към средата на 20-те години на XX век успява да получи субсидии от българското правителство (60 хил. лева годишно), доход има и от отдаването под аренда на манастирска земя (50 хил. лева годишно).

Към края на 1920 г. заплащането на пособия от правителството е прекратено. Българският Синод също не оказва помощ. Училището се издържа чрез благотворители. Свети-Владимирското братство дарява 50 хил. лева за година, Руско-българският комитет – 48 хил. лева. Но пари в училището постоянно не достигат. Преподавателите са принудени да работят на ниски заплати, което по принцип не било изключение за цялата руска емиграция. И за България в частност. Макар България да приемала руските бежанци гостоприемно, страната се намирала в дълбока икономическа криза и била принудена да заплаща компенсации на страните победителки в Първата световна война – Англия и Франция. Растяла безработицата. Разбираемо е защо при цялото уважение към руските изгнанници, местните работодатели вземали на работа предимно българи. Отчаянието на емигрантите е голямо и те заминават за родината си. Поради своята бедност манастирът не можел да предостави квартира на преподавателите и те са принудени да пътуват от далече.

По думите на еп. Дамян, „училището съществува единствено благодаряване на усърдния труд на учащите... и частично на благоворителите“. Архипастирът е принуден да намали броя на учащите се, понеже манастирът имал възможност да издържа едва 18 човека, които при тоя трябвало да работят.

Трудът бил задължителен за учащия се. Всички грижи по домакинството били задължение на възпитаниците. Освен това, всички намирали се в семинарията се обучавали на различни занаяти за всеки случай (ако им се наложи да работят и нещо друго през живота си). Еп. Серафим (Соболев) писал, че училището дава под аренда 2/3 от своята земя, а останалата обработват самостоятелно. „Това обстоятелство – пише еп. Серафим – застява учениците значителна част от учебното време, което е без дълги ваканции, да посвещават на физически труд“. Манастирът имал лозя, от които произвеждали вино и раки за продажба.

Архиеп. Анастасий (Грибановски), който посещава училището през 1924 г., пише за учещите се: „Трудейки се без почивка от сутрин до вечер, те съвсем не са осигурени с всичко. Често вечер не знаели дали ще имат храна на следващия ден. Особено се нуждаели от дрехи. Поради недоимъка им се налагало понякога да прекъсват занятия и да отиват да работят в съседните села. Въобще бедността е главната болест на училището, заради която нямали възможност да приемат повече ученици и да имат всички необходими преподаватели. Целият годишен доход на училището бил около 20 хил. лв., което било крайно недостатъчно“.

Независимо от нищетата, на по-бедните студенти училището давало неголяма стипендия от специалния фонд на Берлинския епископ, Лондонския комитет за помощи на руските клирици и Покровското сестринство в Берлин.

Говорейки за дейността на архиепископ Дамян в България, ще споменем и за отношенията му с архиепископ Серафим (Соболев), които били сложни. По данни на В. А. Маевски, секретар на Сръбския патриарх Варнава, за конфликта им вината била предимно у единия от тях. Анализирайки обаче наличните документи, не може да се твърди със сигурност у кого.

Еп. Дамян, макар да живеел в България, не бил подчинен на еп. Серафим, а непосредствено на Архиерейския синод на Руската задгранична църква. Като разчитал на доходите от манастира „Св. Кирик и Юлита“, еп. Дамян не предполагал, че в скоро време ще е нуждае от допълнителни средства. За да подобри финансово-то положение на манастира, той се опитвал да вземе под своя опека Александро-Невския манастир край Ямбол, който бил в подчинение на еп. Серафим. Последният вижда в това вмешателство в делата на своята епархия. Въпросът за принадлежността на манастира неуспокоява е обсъждан на заседания на Синода на РПЦЗ. През 1924 г. Архиерейският събор взема решение манастирът да се управлява от еп. Серафим. Със същото решение се произнася и след две години.

За да помогне на Богословско-пастирското училище и да не го остави без средства, Архиерейският синод наредил на еп. Серафим да отделя част от доходите на Ямболския манастир за Богословско-пастирското училище. Независимо от това Ямболският манастир практически нямал никакъв доход и дълго време се намирал на границите на закриането. Еп. Серафим казвал, че няма възможност в манастира да живеят повече от шест човека (настоятеля, двама послушници и трима работници). „Повече не мога да приема – пише епископ Серафим, – понеже за всеки нов човек са нужни големи разходи“. За да не бъде закрит манастирът, той се стремял да вземе разрешение за събиране на парични средства. Така средствата необходими за учащите били необходими и за самия манастир.

Отношенията между двамата епископи се влошили през 1926 г., когато е разривът между РПЦЗ и митрополит Евлогий (Георгиевски), управляващ руските църкви в Западна Европа. В този конфликт епископ Дамян поддържал митрополит Евлогий. Макар да оставал в юрисдикцията на РПЦЗ, има основания да се предполага, че ако не живеел в България, а в Западна Европа, то той би преминал официално на негова страна. За разлика от него, епископ Серафим безспорно поддържал решението на Архиерейския събор. Категоричното му мнение не се правело на еп. Дамян, който в своє писмо до митрополит Антоний (Храповицки) от 18 октомври 1926 г. изразява несъгласието си с решенията по „евлогиевския“ въпрос.

Възникнал спор и за мисионерския център, който епископ Дамян се опитвал да открие при манастира „Св. Кирик и Юлита“. По принцип този център бил нужен при пътуванията на епископ Дамян по руските енории в България. Епископ Серафим бил против инициативата на епископ Дамян, като виждал в нея нарушение на каноните и вмешателство в чужда юрисдикция.

Архиерейският синод се стараел да помири епископите. При това, ако по въпроса за юрисдикцията на Ямболския манастир бил на страната на епископ Серафим, то по възникналия спор за посещенията на енориите поддържал епископ Дамян, като неоспоримо взимал отношение по определяне границите на пълномощията им.

Помирението между двамата архиереи било малко преди смъртта на последния. За николко месеца преди кончината му архиепископ Дамян бил настанен в болницата на доктор Березин в Аксенов-град. Тук на два пъти – на Рождество Христово и на Пасха – го посетил архиепи. Серафим. В своє писмо до митрополит Антоний (Храповицки) от 19 април 1936 г. той казва: „По време на пребиването на архиеп. Дамян в руския хоспис на доктор Березин два пъти посетих архиеп. Дамян – на 7 януари и на втория ден от Пасха, тоест пет дена преди неговата кончина. При първото ми посещение му дадох неголяма парична сума и го помолих за прошка за всички причинени му от мен огорчения. В отговор той ми каза: „Вие не сте ме огорчил с нищо. Аз имам добро отношение към вас. Аз само вървях надолу“. При второто си посещение аз отново му дадох малко пари“.

Архиепископ Дамян умира в болница на 19 април 1936 г. След неговата смърт архиеп. Серафим се стараел да спаси неговата рожба – Богословско-пастирското училище, но нищо не могъл да направи. Самият той разказвал: „Считам за свой дълг да кажа, че Българският синод и Правителството се отнасяха отрицателно към това училище и неведнъж са ми заявявали, че това училище не е нужно на Българската църква. Аз имам документ от Българския синод, с който ми се забранява да посвещавам завършилите пастирското училище за свещници в български енории“.

Епископ Харитон, управляващ Пловдивска епархия, писал на архиепископ Серафим: „В манастира „Св. Кирик и Юлита“ ще бъде всичко според Вашето писмено желание. Съществуването на пастирско-богословска курс в този манастир е невъзможно, както и пребиваването на немонашестващи лица“.

Напразни се оказали опитите на йерархите от РПЦЗ да намерят подкрепа от Сръбския патриарх Варнава. Те успели да постигнат единствено това на студентите да им бъде разрешено да се явят на изпити. Макар на думи ръководството на Българската църква да се съгласило със съществуването на училището, било поставено условие, в него да се обучават само руснаци, които да служат само в РПЦЗ. Така училището престанало да съществува и повече не е възраждано.

Трябва да кажем, че известно время остра нужда от него нямало. Тогава богословско образование можело да се получи в Свети-Владимирския институт в Харбин. Съществувала семинария и към Американската митрополия, която през 1935 г. се обединява с РПЦЗ. А също и Свети-Сергиевският богословски институт в Париж, както и богословските факултети на различните университети. Към края на 30-те години Архиерейският синод има план да открие висше учебно заведение в Германия, но той не се реализирал.

Опитът на архиепископ Дамян не е безполезен. Основаването на училище на ново място допринася за развитие нивото на богословското образование на руската емиграция. Да се надяваме, че мисионерската и просветителската дейност на архиепископ Дамян ще бъдат изследвани и заинтересе.

Превод: Геновева КОЧОВСКА

ДА СЕ ПОМОЛИМ!

Трагичен инцидент в ловешко училище

На 26 септември в Ловеч едно момче бе намушкано от своей съученик с нож.

В опита си да разтвори двама биещи се свои съученици, той е намушкан с опасност за живота в стомаха.

В международно извършителят е нож в ръка изчаква своя съученик и хладнокръвно го нарязва в корема, а после спокойно се качва в класната стая и сяда на своя чин.

Това е още едно категорично доказателство за жизненонеобходимата потребност децата в къщи и в училище да бъдат учени и възпитавани в духа на смирение и Христова любов, които ни учи да обичаме даже и враговете си.

Пострадалото момче се казва Васил, той е спортист и е член на ръководения от отец Кънчо Кабадийски клуб за алпинизъм „Планински ангели“. Васко многократно и доброволно се е включвал в организираните от църковното настоятелство при катедралния храм „Света Троица“ акции за почистване и поддръжка на храма.

Драги читатели, обръщаме се към вас с молба, когато прочетете това съобщение, помолете се и в въздъхнете от душа и сърце към Господ за изцелението на пострадалия Васил, а също и за момчето извършител на деянието, което е от проблемно семейство!

Ловчанска св. митрополия

Разрешеният наркотик

От стр. 1

Здравето е дар Божи, който трябва ревностно да съхраняваме, а с него и здравето на останалите членове на семейството си, за да не се нарушава хармонията и да не се причиняват страдания на другите. Това е один отговорен избор, който всеки зрял човек трябва да може да направи. В този избор си проличава отношението ни към другите.

В Уикипедия четем: „Всички алифатни алкохоли имат наркотичен ефект, те са упояващи вещества. Алкохолът е психотропна субстанция". Кратко и ясно изложение на истината. Бира, вино или напитки с високо алкохолно съдържание – всички влизат в графата „депресанти". При такава широкодостъпна анти-информация как е възможно да има такова многопластово и неразбираемо про-лоби в световен план? Дали само търговският интерес (знае се, че производството на етанол е едно от най-нискобюджетните), или заработването на политически капитал през векове те довели до този легализиран масов суицид? Всеки може сам да си отговори.

Историята

В края на XV в. испанските колонизатори наред със заседните с холера одеяла безвъзмездно „даряват" индианците със *знанието за алкохола*. Етанолът ще помогне на завоевателите да „разчистят" земите на Америка от кореннто им население. Поксъно ще се появи и *стрихнинът* във водоизточниците. Какъв списък само... Все пак алкохолът ще има основната заслуга в успеха на „приватизаторите". Подриването на имунитета и разложението на личността ще изиграят основната роля в изтребването на милионен народ – горд, независим и силен.

Тази историческа парадигма би следвало да бъде и отправната ни точка, когато, попадайки в различни житейски ситуации, заставаме пред избора „да бъдеш или не". Кого обиждаме, когато отказваме „тежката" почерпка за нечие „здраве"? Да, наистина е добре за здравето на производителя... Ако е „домашна кройка", то нашето падане от стола явява ли се вид признание за „майсторлъка" на домакина, или просто ставаме поредният герой от вица за онзи, който „не можел да пие"? А кой може? Според СЗО – никой. Особено на студено. Тогава е още по-опасно. Особено за онези, на които заклетите „пиячи" най-много се смеят – северняците. Бурос на ген – така твърдят учените. Дъльхи сме да го уважаим. Един кратък паралел... Защо пияният човек така често пита: „Ти уважаваш ли ме?" Сигурно защото дори в отчайващото си положение разбира, че губи човешкия си вид, на който все пак държи. Но да се върнем на учените.

Учените

Още в началото на XX в. се провеждат експерименти с минимални количества алкохол. Отбелязва се, че всички (без изключение) органи и системи в човешкия организъм започват да работят непълноценно. Нарушават се зрението и слухът, страдат работата на мускулите, редица мозъчни функции, както и нервната система. Мозъкът е най-потърпевш.

Еднократният прием на минимално количество алкохол поразява необратимо мозъчни клетки в количества пропорционални на изпитото, както и на концентрацията му. Акад. Ф. Углов дава детайлно обяснение на процеса. Приемът на алкохол предизвиква „слепване" на еритроцитите. По-висок процент – по-големи „слепвания". Най-малките капиляри имат диаметър близък до диаметъра на еритроцитите, много, ако да е пълнено помпожение, запушват проходите. Така мозъчните клетки се лишават от кислород, което, ако продължи 5-6 минути, води до загиване по им. С две думи: колкото „по-силна" е напитката, толкова по-голямо е насилието върху мозъка (Федор Григорьевич Углов, Правда и ложь о разрешённых наркотиках, 2004).

Така при всяко поглъщане на алкохол „изпада" по една част от „онова, с което мислим"... Защо ли хората си казват „наздраве", когато по-подходящото е „сбогом"?

Тъй нареченото „старческо слабоумие" при някои хора настъпва по-рано именно поради това, че се приучиляват към умерено употребяващите алкохол. Само няколко години употреба на алкохол са достатъчни, за да настъпят сериозни изменения в структурата на главния мозък. Деградация и разрушаване на нервни клетки могат да се наблюдават и у много млади хора, които не са алкохолици, но „умерено пиещи", макар последното да показва само количествени, но не и принципни различия.

Разбирайки, че алкохолът, независимо от концентрацията му, се явява наркотично вещество, способно да парализира всяка жива клетка, ние сме длъжни да бъдем въздържани в отношението си към тази субстанция. Длъжни сме също грамотно и честно да осведомяваме децата си според възраста и разбиранията им. Примерът би бил най-добрият начин.

„Новото попълнение"

Статистиката на алкохолните злоупотреби сред младежта сочи, че вместо платения прием вза масще учебно заведение, голям процент млади хора „предпочитат" безплатния прием в затвора. Духовното подивяване, което се наблюдава сред обезверените и изпаднали в унние наши съграждани и техните поотрасналите деца, сякаш оправдава масовото алкохолно вечерене през последните десетилетия. Ако се взрем в недалечното ни минало, ще видим, че явлението си има история – дълга и колоритна.

„Традицията повелява" или „Приятелите сбира" не е просто модерен слоган, а екстракт от мнението и настроението ни, на предвестник на бъдещето... Днешните пораснали момчета на България с умиление си спомнят детството, когато ритуалните седенки край казана до получаването на заветния дестилат „сбират мало и голямо" в една весела шумна дегустаторска компания. В чест на скъпи спомени в кухненския шкаф винаги ще намери няколко и друга бутилка за някой и друг скъп гост, празник, годишнина... Що е „празник" и какво влага в него всеки индивид, това е тема на отделен разговор.

„На имен ден не се кани"... Чували сме го, но звучи диво, тъй като повечето хора не знаят що за светите, които ги закрилят, а думите „мъченик", „апостол" или „преподобни" не сбъждат никакви въпроси. За сметка на това често пъти приготовленията за тези дни са като за сватба. Великден и Рождество се приемат като важен и тържествен повод за качествен и количествен контрол на магазинните наличности, които създава доста работа на специалистите в токсикологията. Армия от отровени хора. Не от фалшив алкохол, а с платени акцизи, проверен. Законен... Алкохолният бизнес знае ахилесовата пета на клиентелата си. Всяко колебание в настроенията бива проследено и изучено, за да може продавачи и наги да е победителят. И е! Графиката на деградацията го показва.

Потреблението на глава от населението е чудовищно високо. Според научната теория за израждането на генния фонд на нацията ние вече сме поели нашата пут. Раждат се деца с отклонения от нормата и редица аномалии, неподлежащи на коментар. Етиловият спирт – ненадминат в дезинфекцията, поразява човека така безпощадно отвътре, както и бактериите отвън. Излишно е да се спираме подробно на видовете трудови злоупотреби, катастрофи, отравяния, тежки диагнози и социални последици, причинени от алкохола. Така или иначе, никой не се плаши от подобен род статистики. Те са от „чужд филм". Това не е за нас... Едва ли е нужно да помним, че след една „средно весела вечер" човек се нуждае от 8 до 20 дни за пълно въстановяване на всички системи в организма си и найвече на мозъчните функции. Защо тръба да си разваляме следващия уикенд с помнене на такива неща? Ефектът на наслагването се вижда най-вече в криминалните хроники и жълто-черните вестникарски колонки...

Младите хора не правят разлика между алкохолна и безалкохолна напитка, в това число и момичетата – бъдещите майки на България. Бирените алкохолици, които не се считат за зависими, са едни от най-уязвимите и уязвени. Това са основно младежи в шишето?" Изглежда вярно, но не съвсем. Когато нещо е толкова достъпно и широкоразпространено, то човек неволно си казва: „Какво пък? Нали всички... значи и аз..." А и когато ни се намиба в очите като пясък от пустинна буря, как да видим с чист, непремрежен поглед?

Навсякъде из медиите „дефилират" кавки ли не заглавия, пряко и непряко свързани с алкохола-на реклама. „Здравни" странични „просвещават" клетия неук читател за достойнствата и изключителните качества на си-ти-дева-ще-пет-чудодейната напитка. Нерядко може да прочетем как в древността старите ставали млади, а младите силни. Естествено, че никой няма да напише как умните станат слабоумни, здравите – болни, а живите – умрели. Не е изгодно. Няма да има доходи от реклама, а този, който го напише, ще трябва да прои от кофите за смет, защото ще бъде уволнен, опозорен публично и обречен с подобна атестация да не може да си намери достойна работа.

Истината за вино то не е в него. Тя е в цената, а също и в страничните ефекти. Тя е в дебелите книги, които тежат доста повече от безплатните брошурки и вестници в пощенските ни кутии. В последните четем основно хвалебствени оди за „културната комуникация". Все пак е добре да знаем, че няма минималти безвредни дози, нито „културно пиене". Първото е научен факт, а второто – две взаимно изключващи се понятия.

Привикването към поглъщането на каквото и да е количество (независимо от процента) алкохол прави човека зависим и пациент. „Пациент", носи в смисъла си корен страданието, което е мярката за неотклонение по траекторията на живота ни. Един червен знак „внимание!". Ако помним, няма да пострадаме. Просто е за усвояване. Само трябва малко воля и дисциплина. Последното не е любима дума, но тъсейки смисъла, ще го намерим отново в корена – той ще ни научи (*disciplus, лат. ез. – ученик*).

В древността

А коренът на лъжата за антиоксидантите и древния човек, който пиел безмерно и бил здрав като бик, е заровен в книжките за историята на първите алкохолни напитки. „Винопиенето" идва при нас от Средиземноморския регион. В древността хората там не познавали кафето и чая, а питейната вода била едва ли не лукс. Гроздовият сок, лесно ферментиращ (учените говорят за не повече от три градуса), се ползвал като хранителна добавка, т.е. разхладителна напитка, но ограничено и разреден с вода. Максималният процент вино в тази напитка бил 30-40%. Една особеност на средиземноморския ген трябва да бъде подчертана – способността за разграждане на алкохола е по-висока именно при този тип хора, което е от съществено значение и за формирането на културните им традиции. Човекът от северен тип, както и от женски пол, има друг метаболизъм и съответно по-слабо работещ компенсаторен механизъм. Към това може само да добавим, че никакви антиоксиданти не могат да забавят процесите на стареене на фона на една съсипана екология, радиационен фон и земно притегление. Това са приказки за присипване на вниманието.

Възръжанието...

Това е дума, която плаши несвикналия да се въздържа човек. Тя не включва само градусите в чашата, но и много неща, свързани с вътрешния „дизайн", който са определящи за туроянята му.

Православният човек е запознат с принципите на въздържанието извън или по време на пост, друг е въпросът дали изобщо и как постъ. Степента на въздържание, обаче, не се определя единствено от написани правила, но и от стремежа към вътрешна чистота. За да живеем в хигиенна среда, ние сме готови ежедневно да полагаме всякакви усилия и да търпим неизбежни неудобства в очакване на задоволителни резултати. По същия начин мнозина полагат душевен труд, за да съзидават вътре в себе си моста към обещаната ни от нашия Отец обител. Непосилна аскеза ли е това, или всеки е в състояние да прекрачи прага на самооправданието?

Творецът ни е устроил мъдро – дал ни е разум, който да ни служи като инструмент. Грехът обаче превръща инструмента в оръжие, за да го насочи срещу другите и същевременно срещу нас самите. Налага се да упражним правото на разумния човек, поставен пред „информирания избор" да съгреши или не.

Анелия ПАВЛОВА

XIV издание на Седмицата на православната книга „Кризата като възможност за духовно обновление на човека и обществото“

От стр. 1

Седмицата на православната книга се състоя в пленарната зала на Община Варна и в Духовно-просветния център при храм „Св. архангел Михаил“. Самото представяне на нови православни книги както всяка година включваше лекции на гости от чужбина и България и последващи ги беседи с широката публика. Тази година те бяха подчинени на наболялата тема **„Кризата като възможност за духовно обновление на човека и обществото“.** Техен всеотдаен модератор бе протойерей Василий Шаган.

В късния следобед на първия ден, **10 септември,** православни богослови, духовници, учители, общественици, жители и гости от страната и чужбина изпълниха пленарната зала на Община-Варна.

Негово Високопреосвещенство митрополит Кирил постави начало на беседите с лекцията „*История за мъченичеството и за свидетелството на вярата*“ – тема, която отдавна вълнува богословската общественост. Защото мъчениците от всички векове са истинското свидетелство за това как човек може за своето спасение да отдаде дори и живота си. Дали това е всъщност изход от кризата на човека, давайки свой живот за Христос?

Втората беседа бе на тема „*Образът Божий и личността на човека*“, изнесена от ректора на Института по християнска психология (Руска православна църква), протойерей проф. Андрей Лоргус – един от най-известните съвременни антрополози и християнски психолози. Член на Съвета на европейского движение за християнска психология и антропология, той е организатор на Първия руски институт по християнска психология и негов ректор.

Вечерта на втория ден, **11 септември**, форумът започна с лекцията на професора по догматика при Солунския държавен университет Димитрий Целенгидис на тема „*Съдействието на Божията и човешката воля за спасението на човека*“. В нея се обърна внимание на тоза как човек може и трябва да насочва своята воля към търсене и узнаване на Божията, и така да постига пътя на спасението си.

После думата бе дадена на най-плодотворния и известен в целия православен свят книжовник светогорец монах Мойсей, духовник от килията „Св. Йоан Златоуст“ към скита „Св. вмчк Пантелеймон“ при манас-тира „Кутлумуш“, Света Гора – Атон. Той говори по темата „*Смисълът на подвига в Христос и обновяването и възраждането на човека*“.

Много конкретен и ясен бе отговорът му на въпроса за намирането или смяната на духовника. Монах Мойсей поясни по православното учение, че човек, след като се спре на духовник не е редно своеволно да го сменя. Не трябва да се ходи на изповед при различни свещеници, като на един се каже едно, на друг – друго. Важно е да се знае, че всеки един свещеник измолва претворяването на Даровете и опрощава греховете. Също не е нужно да се търси известен по име духовник. Всеки един свещеник може и прави нужното.

Вечерта завърши с думите на митрополит Кирил, че всичко, което се изрече тази вечер е добро. Но е важно да си вземем поука от казаното и да го приложим в живота си. Защото едва тогава то ще придобие смисъл!

Третата вечер, **12 септември**, на Седмицата на православната книга започна с представянето на новата книга „*Катехизическото учение на св. Кирил Йерусалимски*“ на гл. ас. д-р Магдалена Легкоступ от Православния богословски факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“.

След нея историкът Георги Тодоров представи своята книга „*Монахът – княз*“ за св. княз Борис. Авторът призова да се стремим да познаваме по-добре своята история, да не приписваме на светците измислени дела, които съвсем не са вършили. Известният сред православните български среди автор подчерта, че св. княз Борис е една от най-важните исторически личности за България, оставаща пример за нас и днес, когато в периода на духовна и икономическа криза е за лутаме в търсенето си на неоспорими авторитети.

Лекцията на вечерта бе на тема „*Новомъчениците и тяхната прослава от Бога и канонизация от Църквата*“, изнесена от архим. Хризостомос Майдонис, протосингел на св. митрополия на Йерисос, Света Гора и Ардамерион, който е под юрисдикцията на Вселенската патриаршия. В нея напомни, че е важно за нас да издираме и да почитаме светите новомъченици, защото те са кръвта на съвременната Църква. Те са дали живота си във вярата и ние трябва да позаявяме техния живот, за да ги следваме в отстояването на вярата.

Вечерта бе закрита от митрополит Кирил, който в продължение на темата изтъкна, че отричането от Христос дори „привидно“, както са постъпвали някои от свещениците и архиереите в Русия по времето на комунизма, пак си остава отричане. Затова трябва да пазим вярата си и да не се срамуваме от нея.

През четвъртата вечер от Седмицата на православната книга, **13 септември**, бяха представени три нови книги.

Госпожа Анула Христова, главен редактор „Книгоиздаване“ на Синодално издателство, представи книгата на архим. Методий (Жерев) „*Преподобни Йоан Рилски*“. Тя отбеляза, че архим. Методий е един от мъчениците за вярата в най-ново време. Той е един от родоначалниците на българската православна съвременна книжовна и книгоиздателство, който днес е останал позабравен. Но книгата се явява да напомни за неговото просветителско дело, и то в навечерието на отбелязването на 30-годишнината от неговото преставяне в Господа.

Втората книга представи нейният автор Бисер Божков. Тя е едно сериозно изследване върху „*Опасността за обществото от окултните практики в съвременния свят*“. Книгата се издава с благословението на Варненския и Великопреславски митрополит Кирил. Г-н Божков подробно е описал множеството окултни организации и явления и тяхното пагубно въздействие върху душата на човека.

Последна за вечерта бе представена широко полезната книга „*Съеверието на днешните християни*“ на йеромонасите Висарион и Йоан (Филипов) от светогорския манастир „Зографъ“. Днешните сиеверия сред християните са описани пълно и задълбочено изяснени, като са отбелязани корените и развитието им. Освен че с много плам и уверност авторът представи книгата, той отговори и на множеството въпроси, които бяха зададени от аудиторията.

В предпоследната вечер на Седмицата, **14 септември**, бяха презентирани новите издания на Международния обществен фонд „Единство на православните народи“ с участието на президента на фонда, проф. Валерий Алексеев. Той представи юбилейния десети том от поредицата „*Руските писатели и Православието*“ и „*Православието – диалози и лица*“.

В съботния ден, последен за представяне на нови книги, **15 септември**, международният форум започна още от сутринта в Духовно-просветния център при храм „Св. архангел Михаил“. Там бяха представени две важни за нашата история книги: „*Сага за Балканската война. Дневник на свещеник Иван Дочев*“ със съставител и редактор доц. д-р Лизбет Любенова, от Института по история на БАН. Спомени за своя дядо, свещеник Иван Дочев, разказаха внучките му Мария Хитрова и Жулиета Пенчева.

Втората книга „*Изповедникът на Левски*“ бе представена от ст. н. с. д-р Христо Темелски, директор на синодалния Църковно-исторически и архивен институт, заедно с автора д-р Иван Иванов, уредил на музея „Луканова къща“ в гр. Пирдоп.

Следобед бяха представени и книги на издателство „Омофор“. Вечерта в пленарната зала на Община-Варна представителят на Варненския и Великопреславски митрополит Кирил бе неговият викарен епископ Главиницки Йоан.

Професор Пламен Павлов представи две нови книги и изнесе лекцията „*Българи – духовни водачи на други православни народи*“, която предизвика голям интерес и множество въпроси. В нея бе отбелязано, че те основно са били хора от Второто българско царство и че свързващото звено между тях е това, че всички те са били носители на исихастката традиция.

На **16 септември** Негово Преосвещенство Главиницки епископ Йоан оглави Божествената света Литургия в катедралния храм „Св. Успение Богородично“, с която и православния ден на книгата бе закрит.

Така XIV Седмица на православната книга разгледа жизнените духовни и нравствени ценности на обществото и предлага да се осъществи дискусия за дишната духовна и икономическа криза.

ПВ

Гл. редактор „Книгоиздаване“ Анула Христова представя нова книга на Синодално издателство

Йеромонах Висарион по време на представянето на новата си книга

Домакините с монах Мойсей и проф. Д. Целенгидис в пленарната зала на Община Варна

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2013 г.

„Църковен вестник“

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на ТАНКА ТОНЧЕВА ХРИСТОВА като се изписват точният адрес и пощенският код на получателя!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битовия нужди.